

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu tog suda Hrvoju Vučić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Darko Gešpacher iz Sesveta, Druga prigorska ulica 7, OIB: 14103125215 zastupan po punomoćniku Marko Mučnjak odvjetnik iz Zagreba protiv tuženika Addiko Bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877 zastupan po punomoćniku Iris Šenjug iz Odvjetničkog društva Ćurković i Šenjug d.o.o. iz Zagreba, radi utvrđenja, nakon provedene glavne i javne rasprave zaključene dana 03. rujna 2026. godine u prisutnosti tužitelja osobno uz zamjenika punomoćnika tužitelja Brunu Bušića odvjetnika te u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, dana 29. rujna 2026. godine

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba čl. 3. Ugovora o kreditu broj 016-750/2005 sklopljenog između tužitelja DARKA GEŠPAHERA, Druga Prigorska 7, Sesvete, OIB:14103125215, kao korisnika kredita i prednika tuženika Addiko Bank d.d., Slavonska avenija 6, Zagreb, OIB:14036333877 kao kreditora, a kojom je odredbom ugovoreno, „NAKNADA 1,50 % (jedan zarez pedeset posto) od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom korištenja kredita.“.

II. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877 naknaditi tužitelju Darko Gešpacher iz Sesveta, Druga prigorska ulica 7, OIB: 14103125215 trošak ovog parničnog postupka u iznosu od 1.288,09 EUR zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim od 29. rujna 2026. godine pa do isplate stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi podnesenoj ovom sudu dana 24.03.2026. godine navodi da je Dana 3. svibnja 2005. godine tužitelj je s prednikom tuženika sklopio ugovor o kreditu broj 016-750/2005. Navedenim kreditom tužitelju je stavljen na raspolaganje iznos od 10.576,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju prednika tuženika na dan korištenja. Tužitelj ističe kako je odredba čl. 3. Ugovora nepoštena i ništetna ugovorna odredba. Naime, odredbom čl. 3. Ugovora određeno je: „NAKNADA 1,50 % (jedan zarez pedeset posto) od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom korištenja kredita.“ Odredbama čl. 1021. ZOO-a propisano je da se ugovorom o kreditu banka obvezuje

korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, a korisnik se obvezuje banci plaćati ugovorene kamate i iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno. Navedenom odredbom definirano je što je tuženik ovlašten naplatiti temeljem ugovora o kreditu od tužitelja kao korisnika kredita, a to je glavnica te ugovorene kamate. Upravo iz navedenog je razvidno da tuženik nije imao zakonsko uporište od tužitelja naplatiti nikakvu naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, a što znači da je tuženik u predmetne ugovore o kreditu uvrstio odredbu koja je suprotna članku 1021. ZOO-a, odnosno prisilnim propisima Republike Hrvatske, a zbog čega je navedena odredba ništetna. Tužitelj je zbog korištenja ništete odredbe sadržane u čl. 3. Ugovora tuženiku bio dužan uplatio iznos od 158,64 CHF / 102,76 EUR. Odredbama čl. 59. Zakona o zaštiti potrošača (dalje: ZZP) propisno je da *ugovor o potrošačkom zajmu*, između ostaloga, mora sadržavati odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. Odredbama čl. 81. st. 1. ZZP-a, propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, Nadalje, odredbama čl. 81.st.2. ZZP-a je propisano da smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca, dok je u stavku 3. Istog članka ZZP-a propisano da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Konačno, odredbama čl. 81.st. 4. ZZP-a propisano je ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Tužitelj naglašava kako on s tuženikom nikada nije pojedinačno pregovarao o bilo kojoj odredbi Ugovora o kreditu, neovisno o tome radi li se o odredbama o promjenjivosti kamatne stope sukladno jednostranoj odluci tuženika ili pak o odredbama koje se odnose na naplatu naknada za obradu kredita. Zbog navedenog, jasno je kako je odredba Ugovora o kreditu u pogledu naplate naknade za obradu kreditnog zahtjeva ništetna ugovorna odredba.

2. Radi svega navedenog, tužitelj predlaže Naslovnom sudu da nakon provedenog postupka donese presudu kojom će usvojiti tužbeni zahtjev u cijelosti uz naknadu parničnog troška s pripadajućim kamatama.

3. Tuženik osporava sve činjenične navode tužbe, iznesena tumačenja tužitelja, protivi se svim dokaznim prijedlozima tužiteljima, ističe kako se u cijelosti protivi izračunu vrijednosti predmeta spora od strane tužitelja, te osporava osnovanost tužbe i tužbenog zahtjeva, kao i postojanje pravnog interesa tužitelja. U tužbi se navodi da su tužitelj i pravni prednik tuženika sklopili dana 03.05.2005. godine. Ugovor o kreditu za iznos od 10.576,00 CHF po srednjem tečaju CHF važećeg na dan korištenja kredita. Tužitelj navodi u tužbi da su mu predmetnim Ugovorom povrijeđena prava potrošača, da je ugovorna odredba Ugovora o kreditu o naknadi za obradu kredita od 1,50% ništetna, te predlaže utvrditi ništetnost ugovorne odredbe čl. 3. Ugovora kreditu br. 016-750/2005.

4. Tuženik smatra da tužitelj nema pravni interes za postavljanje deklaratornog tužbenog zahtjeva u ovom postupku. ZPP je propisana mogućnost tužbe za utvrđenje, ali takva se tužba može podići kada tužitelj ima pravni interes da sud utvrdi postojanje odnosno nepostojanje kakva prava ili pravnog odnosa, odnosno istinitost kakve isprave. Dakle, postojanje pravnog interesa za podnošenje deklaratornog zahtjeva se ne podrazumijeva, (kao kod kondemnatornog zahtjeva) već je na tužitelju da dokaže postojanje istoga. Postojanje pravnog interesa za podnošenje tužbe s deklaratornim zahtjevom se cijeni prema okolnostima svakog konkretnog slučaja, a određena osoba ima pravni interes za

podnošenje deklaratorne tužbe ako od ishoda sudskog postupka očekuje određenu konkretnu pravnu korist. Tako OS u Zadru P-3291/19: Za dopustivost deklaratorne tužbe, kako bi sud bio dužan o postavljenom tužbenom zahtjevu raspravljati i donijeti meritornu odluku o njegovoj osnovanosti, tužitelj mora iznijeti tvrdnju da traži pravnu zaštitu određenog sadržaja jer je njegovo subjektivno pravo ugroženo te učiniti vjerojatnim da će njegov tužbeni zahtjev, ako bude prihvaćen, za njega predstavljati ostvarenje određene pravne koristi, koju bez povoljne sudske odluke ne bi mogao ostvariti. Sud je dužan u svakom konkretnom slučaju, a nakon objektivne ocjene, utvrditi da li je opravdano da se uzme u razmatranje zahtjev tužitelja za pružanje deklaratorne sudske zaštite, a pravni interes postoji u situaciji kada se u jednom pravnom odnosu pojave okolnosti koje unose neizvjesnost i pravnu nesigurnost, dakle mora postojati pravna nesigurnost tj. spor između suprotstavljenih strana i mogućnost donošenja povoljne presude kao sredstva za odlučivanje o sporu. Do nesigurnosti i neizvjesnosti u pravnim odnosima obično dolazi uslijed ponašanja tuženika koji svojim radnjama ili izjavama izaziva spor o nepostojanju ili postojanju pravnog odnosa i u tom ugrožavanju nalazi se pravni interes koji zakon predviđa kao posebnu procesnu pretpostavku za podnošenje deklaratorne tužbe. Pravni interes u procesnom smislu neophodan je čimbenik deklaratorne pravne zaštite, koja se u pravilu pruža prije nego što je do povrede prava uopće došlo. Svoj pravni interes subjekt s potrebom pravne zaštite, mora učiniti vjerojatnim u početku parnice, a i sud na njegovo postojanje pazi po službenoj dužnosti. VSRH br. Rev-726/2016: Drugostupanjski sud je potvrdio prvostupanjsku presudu ocjenjujući pri tom da u situaciji kada tužiteljica zahtjeva utvrđenje da je ugovor raskinut, kada dakle nije riječ o sporu u kojem se traži raskid ugovora, već o deklaratornoj tužbi na utvrđenje, da je tada odlučno ima li tužiteljica pravni interes za podnošenjem takve tužbe, što je procesna pretpostavka za podnošenje tužbe na utvrđenje u smislu odredbe čl. 187 st. 2 ZPP-a. Obzirom tužitelj može ostvariti pravnu zaštitu kroz kondemnatorni tužbeni zahtjev, to je potrebno da tužitelj jasno navede pravni interes da svoju pravnu zaštitu ostvari kroz tužbu na utvrđenje, a ne kroz tužbu na isplatu eventualno naplaćene sporne naknade u kojem postupku bi se pitanje ništetnosti iste riješilo kao prethodno pitanje, a sve to uzimajući u obzir članak 10. st. 1. ZPP-a.

5. Tužba uopće ne sadrži koje su konkretne radnje tuženika dovele do ništetnosti pojedinih odredbi Ugovora o kreditu, pa tako ne sadrži niti onaj minimalni činjenični opis predmetnih okolnosti koje su relevantne za ovaj slučaj, slijedom čega se uopće ne može niti napraviti test da li su ugovorne odredbe ništetne ili ne. Imajući u vidu navedeno, ako tužitelj ne iznosi činjenične navode vezano za ništetnost odredbi ugovora o kreditu, tada je tuženik mišljenja da su o tom tužbenom zahtjevu ne može ni odlučiti. Apstraktno pozivanje na odredbe ZOO-a i ZPP-a ne može nadomjestiti činjenične navode tužbe o kojima sud treba odlučiti pravilnom primjenom materijalnog prava. Tuženik smatra da kako jedini dokazni prijedlog – saslušanje tužitelj ako izravno zainteresirane stranke za uspjeh u sporu, bez navođenja okolnosti na koje je predložen, ne može dovesti ka objektivnom utvrđenju relevantnih činjenica. Nadalje, tužitelj nije niti naveo na koju okolnost je predložio financijsko vještačenje (?) kada se ne postavlja nikakvo novčano potraživanje. Dužnost je stranaka da u parnici iznesu tvrdnje o činjenicama na kojima zasnivaju svoje zahtjeve –onus proferandi i da predlože dokaze kojima će potkrijepiti te činjenične navode – onus probandi. Dužnost iznošenja činjeničnih tvrdnji i predlaganja dokaza nije obveza stranke prema parničnom protivniku, a ni prema sudu, već u svojoj biti, prema samoj sebi. Osim što moraju biti predloženi i izvedeni dokazi na okolnost postojanja činjenica za koje tužitelj tvrdi da postoje, ti dokazi moraju imati takav stupanj uvjerenosti da se sa sigurnošću može utvrditi postojanje tih činjenica. Dakle, osim što prvenstveno dokazi moraju biti predloženi, te njihov sadržaj mora biti takav da se sa sigurnošću može utvrditi postojanje neke činjenice, dokazi moraju biti i adekvatni, što u konkretnom slučaju također nije ispunjeno. Slijedom navedenog, po procesnim pravilima o teretu dokaza, da dokazi moraju biti predloženi, da dokazi moraju biti adekvatni, te da se iz sadržaja tih dokaza može sa sigurnošću utvrditi sporna činjenica, u

konkretnom slučaju sud treba odbiti tužbeni zahtjev, jer tužitelj nije predložio adekvatne dokaze iz kojih bi se sigurnošću mogla utvrditi osnovanost tužbenog zahtjeva.

6. Tuženik smatra da su tužitelj i tuženik pojedinačno pregovarali o spornim odredbama Ugovora o kreditu, sadržaj osporenog Ugovora o kreditu određen je sukladno iskazanim voljama ugovornih stranaka. Odredbe ugovora o naknadi za obradu kredita su bile jasne, lako uočljive i razumljive te su sva prava tužitelja kao potrošača prije, tijekom i nakon sklapanja ugovora bila poštovana u cijelosti. Imajući u vidu navedeno: 1. tužitelj se prije sklapanja ugovora o kreditu obratio tuženiku s kojim je, u razgovoru, pregovorima, upoznavanju sa svim mogućnostima kreditiranja, odlučio zatražiti sklapanje predmetnog ugovora o kreditu uz pripadajuće uvjete, 2. tuženik je u tim pregovorima vrlo jasno objasnio sve značajke ugovora, o promjenjivosti kamatne stope, valutnoj klauzuli te o naknadama za obradu i prijevremenu otplatu kredita. Pri tome je tuženik, kako prije sklapanja, tako i za vrijeme trajanja ugovora o kreditu u cijelosti poštovao sve odredbe o pravima potrošača, vodeći računa da tužitelj jasno izrazi svoju ugovornu volju, te sukladno svom dispozitivnom pravu odluči kakav će ugovor s tuženikom zaključiti. Ugovor o kreditu imao je vrlo jasan i uočljiv tekst da se radi o promjenjivoj kamatnoj stopi i da se radi o valutnoj klauzuli, da je ugovorena naknada za obradu i prijevremenu otplatu kredita, što je tužitelj po vlastitom izboru prihvatio, iako je imao mogućnost izbora drugih oblika, vrste, ugovora o kreditu, bilo kunski, bilo u EUR-ima, bilo s fiksnom kamatom, bilo s promjenjivom kamatom. Tuženik posebice napominje kako je tuženik u potpunosti postupao u skladu s člankom 3011. stavkom 3. Zakona o kreditnim institucijama, koji navodi sljedeće: „Prije sklapanja ugovora iz stavka 2. ovoga članka kreditna institucija dužna je potrošaču predložiti odnosno učiniti dostupnima sve bitne uvjete ugovora iz kojih su jasno vidljiva prava i obveze ugovornih strana. Kada je riječ o sklapanju ugovora o kreditu, kreditna institucija dužna je prije sklapanja ugovora i drugim sudionicima kreditnog odnosa (sudužnicima, založnim dužnicima i jamcima) predložiti odnosno učiniti dostupnima sve bitne informacije o uvjetima ugovora iz koji će im biti vidljiva prava i obveze ugovornih strana te ih upozoriti na pravnu prirodu sudužništva odnosno jamstva, kao i na pravo kreditne institucije da poduzme naplatu svojih potraživanja od svih sudionika kreditnog odnosa.“ te je tužitelju kao potrošaču predložio i učinio dostupnim sve bitne uvjete ugovora iz kojih su jasno vidljive prava i obveze ugovornih strana. Tuženik ističe kako je odredba kojom se ugovara naknada za obradu kredita jasna, lako uočljiva i razumljiva. a) Prema pozitivnim zakonskim odredbama bilo je dopušteno ugovaranje naknade za obradu kredita, te je opće poznata činjenica da su na tržištu kredita takvi krediti prisutni već godinama, sa čime su potrošači bili upoznati.

7. Člankom 1022. st.2. ZOO propisano je kako se ugovorom o kreditu utvrđuje iznos te uvjeti davanja, korištenja i vraćanja kredita. Ugovor o kreditu nije unaprijed formulirani ugovor, već upravo odražava volju tužitelja iskazanu nakon potpunog i jasnog informiranja o svim značajkama takvog ugovora, dok je teret dokaza u smislu nepoštenosti na strani tužitelja. Tuženik kao kreditor nije ovlašten samostalno određivati sastojke ugovora, već je vezan pozitivnim zakonskim propisima i voljom korisnika kredita. Prilikom sklapanja ugovora o kreditu pregovaralo se o sadržaju istoga, korisniku kredita su stavljeni na uvid svi podaci i uvjeti kreditiranja u jasnom i uočljivom tekstu, te je tuženik u potpunosti postupao u skladu s prisilnim propisima i pod nadzorom HNB-a. Tako se navodi da je Zakonom o bankama u članku 173. u bitnome navedeno. Banka je dužna na pogodnom mjestu u svojim poslovnim prostorijama učiniti dostupnim informacije o uvjetima pružanja usluga potrošačima. Osim obaveznog informiranja potrošača na način iz stavka 1. ovoga članka o uvjetima pružanja usluga, banka može i na drugi prikladan način iste informacije učiniti dostupnim. Pod informacijama iz stavka 1. ovoga članka, a koje se odnose na odobravanje kredita, podrazumijevaju se sljedeći podaci: naknade, odnosno provizije koje (osim kamata po deklariranoj nominalnoj stopi) banka zaračunava korisniku kredita, U bankarskom poslovanju banka ima pravo naplatiti naknade za svoje usluge, a koja je prethodno naznačeno u Tarifi naknada banke koja je odobrena od strane regulatora – Hrvatske

narodne banke te koja je izvješena u poslovnica, predočava se svim klijentima te se nalazi i na internetskim stranicama tuženika, sve sukladno navedenom članku 173. tada važećeg Zakona o bankama. Dakle, iz navedenog jasno proizlazi da je tužitelj imao dovoljno informacija iz kojih proizlazi njegova obveza plaćanja naknade za obradu kredita, o istoj je bio informiran prije i za vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, i to u točno određenom iznosu, a odredba o takvoj naknadi predstavlja odredbu koja je u ugovoru o kreditu sastavljena jasno, lako je uočljiva i lako razumljiva. Naknade za obradu kredita propisuje i Zakon o potrošačkom kreditiranju i Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite (NN 15/2014), izdan od Ministarstva financija. Dakle, radi se o zakonitoj odredbi ugovora o kreditu slijedom čega ista nije ništeta niti protivna Ustavu, prisilnim propisima niti moralu društva. Ujedno se navodi da i Zakon o platnom prometu regulira određene naknade, pa čak i one za samo informiranje klijenata. Člankom 296. st. 3. ZOO-a propisano je kako se odredbe o ništetnosti ne primjenjuju na one odredbe općih uvjeta ugovora čiji je sadržaj preuzet iz važećih propisa ili se prije sklapanja ugovora o njima pojedinačno pregovaralo, a druga strana mogla utjecati na njihov sadržaj te na odredbe o predmetu i cijeni ugovora ako su jasne, razumljive i lako uočljive. Dodatno se navodi i kako je naknada za obradu kredita, prema stavu HNB-a, dio EKS koja predstavlja cijenu u smislu čl. 84. ZZP-a za koju se onda prema odredbama ZZP-a ne provode testovi transparentnosti i poštenosti. Ulazna naknada kao sastavni dio EKS-a predstavlja konačni trošak kredita, koje postupanje banke nadzire HNB. Tuženik ukazuje na presudu Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-2/2021-28 od 28. travnja 2022. g. kojoj je navedeno: „Naime, čl. 7. Ugovora o dugoročnom kreditu propisano je, između ostalog, kako korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,25 % jednokratno, unaprijed min. 900,00 kn, na iznos kredita za usluge odobravanja i praćenja kredita. 43. Čl. 173. st. 1. Zakona o bankama ("Narodne novine", broj 84/2002) propisano je kako banka je dužna na pogodnom mjestu u svojim poslovnim prostorijama učiniti dostupnim informacije o uvjetima pružanja usluga potrošačima, dok je st. 3. t. 4. istog članka propisano kako pod informacijama iz stavka 1. predmetnog članka, a koje se odnose na odobravanje kredita, podrazumijevaju se i podaci o naknadama, odnosno provizijama koje (osim kamata po deklariranoj nominalnoj stopi) banka zaračunava korisniku kredita. Tuženik je u odgovoru na tužbu istaknuo je kako je tužitelj bio upoznat sa predmetnom naknadom pri sklapanju samog ugovora, odnosno kako je ista bila izvješena u poslovnica, predočena klijentima te se nalazi i na internetskim stranicama tuženika. Zakonski zastupnik tužitelja u svom iskazu je naveo kako ga banka nije upoznala sa troškom obrade kredita, nego su navedeni trošak naplatili. Sud je utvrdio kako se u konkretnom slučaju radi o jednokratnoj naknadi koja se na temelju čl. 173. st. 1. Zakona o bankama, koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ovdje spornog Ugovora, zaračunavala korisniku kredita, a sama odredba Ugovora je jasna, nedvosmislena, u skladu sa zakonskim propisom i nije podložna jednostranim promjenama od strane tuženika, iz čega proizlazi kako čl. 7. ovdje spornog Ugovora nije ništeta.“ Gore citirano potvrdio je Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u presudi br. PŽ-2437/2022 od 24.05.2023.g. navodeći: Pravilno je prvostupanjski sud utvrdio da se u konkretnom slučaju radi o jednokratnoj naknadi koja se na temelju odredbe čl. 173 st. 1 Zakona o bankama, koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ovdje spornog Ugovora, zaračunavala korisniku kredita, a sama odredba Ugovora je jasna, nedvosmislena, u skladu sa zakonskim propisom i nije podložna jednostranim promjenama od strane tuženika. Takav stav dijeli i Županijski sud u Splitu koji je u presudi od 24.02.2021., posl. broj: GŽ-1215/2020 odbio žalbu tužitelja u pogledu dijela prvostupanjske presude kojim je odbijen zahtjev za utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe o ulaznoj naknadi za obradu kredita i to iz razloga što: „su te odredbe dovoljno jasne“ te da se „iz samog Ugovora sud ne vidi što bi prvotuzitelju u njegovom konkretnom slučaju nešto moglo biti upitno“, čime taj sud zauzima nedvojben stav kako odredbe o ulaznoj naknadi nikako ne mogu biti ništete. Navedena odredba je dakle bila jasna, dopuštena i tužitelj je s njome bio upoznat. Tužitelj pak u spis ne dostavlja nikakav

dokaz kojim dokazuje suprotno. Ukazuje se i na odluku Županijskog suda u Splitu, br. GŽ-279/2023 od 8.03.2023.g. koja navodi: „Međutim, suprotno stajalištu prvostupanjskog suda, s obzirom da su u spornoj odredbi čl. 6.1. ugovora odnosno aktima koji predstavljaju sastavni dio ugovora i tužitelju su uručeni te da su tužitelju predloženi razlozi i pojedinosti vezane za naknadu za obradu kredita, pa kako je ta odredba jasna, uočljiva, razumljiva i ne uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja odnosno nije suprotna načelu savjesnosti i poštenja, to je pravilno pravilnom primjenom odredaba čl. 81. i čl. 87. ZZP/03 i odredaba čl. 96., čl. 97. i čl. 99. ZZP/07 te čl. 3-4., čl. 272. i čl. 323. ZOO-a tužbeni zahtjev trebalo u cijelosti odbiti kao neosnovan“. Presudom Županijskog suda u Splitu br. GŽ-230/2023 od 9.02.2023.g. navodi se: „23. Prvostupanjski sud je pravilno utvrdio zahtjev tužitelja glede utvrđenja ništetnosti odredbi i dijela kojim se određuje obrada kredita u visini od 2.100,00 kuna i jednokratna naknada u visini od 840,00 Eura. Naime, i prema utvrđenju ovog suda, radi se o ugovornim odredbama koje su jasne, lako razumljive i uočljive, zbog čega uopće nije dopušteno ispitivati njihovu poštenost sve sukladno odredbi članka 99. ZZP/07. Isto tako pravilno je prvostupanjski sud utvrdio da se jednokratni trošak obrade kredita u iznosu od 2.100,00 Eura odnose na troškove koje banka ima, a koji se odnose na troškove u svezi sklapanja ugovora, odnosno troškovi pogona, zaposlenika, a određuju se u rasponu od 2 do 5% a u konkretnom slučaju određeni su u najmanjem iznosu od 2% iznosa kredita, a isto tako pravilan je zaključak kako suprotno odredbama Direktive 93/13 EEZ-a nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima nije isključeno da se na teret potrošača stave troškovi zajmodavca koji su povezani sa zajmodavčevom djelatnošću kao što su troškovi infrastrukture ili osoblja. Stoga tuženik i prema utvrđenju ovog suda nije bio obavezan detaljno navesti prirodu svake usluge koju pruža u obliku protučinidbe za troškove koje snosi potrošač, a važno je da su te odredbe sastavljene kod potrošača na način da ne stvaraju zabunu kada je riječ o njegovim obvezama ili ekonomskim posljedicama slijedom čega su upravo iz navedenih ugovornih odredbi tužitelji mogli bez ikakvih dvojbi i nejasnoća procijeniti ekonomske posljedice takvih odredbi te obveze koje proizlaze na temelju takvih ugovornih odredbi.“ Nadalje, članak 3. Zakona o javnom bilježništvu te članak 230. Zakona o parničnom postupku navode da javnobilježnički akt ima dokaznu snagu javne isprave, odnosno istinit je, stoga sadržaj predmetnog Ugovora o kreditu predstavlja pravu volju tužitelja, sve dok ne dokaže neistinitost javne isprave sukladno odredbama zakona, a o istome govori i presuda VS RH poslovni broj: Rev 895/2003, navodeći sljedeće: „kao takva potpisala kako Sporazum tako i akt o solemnizaciji, što je predstavljalo odraz njene stvarne volje. Upravo zato nema pretpostavki niti za ništavost pojedinih odredbi Sporazuma, niti za poboynost ovog.“, stoga je jasno kako je tužitelj potpisivanjem predmetnog Ugovora o kreditu iskazao svoju pravu volju, te podnošenjem tužbe dovodi u pitanje osnovni smisao i sigurnost u pravnom prometu ugovora koji se solemniziraju, obzirom da isti ima snagu ovršnog javnobilježničkog akta. Očigledno je da je tužitelj dobrovoljno pristao i na sklapanje predmetnog Ugovora o kreditu, te n sve odredbe ugovora, obzirom da u nijednom trenutku nije zatražio izmjenu nijedne ugovorne odredbe, refinanciranje kredita ili raskid ugovora. Također, da bi se utvrdilo radi li se o poštenoj, odnosno dopuštenoj odredbi ugovora o naknadi za obradu zahtjeva, potrebno je utvrditi dvije stvari: 1. procjena uzrokuje li određena ugovorna odredba znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača; 2. uzrokuje li ugovorna odredba znatnu neravnotežu suprotno načelu savjesnosti i poštenja, sukladno članku 3. stavku 1. Direktive 93/13 EEZ, odnosno radi li se o uvjetu dobre vjere; Oba se uvjeta kumulativno moraju ostvariti da bi se radilo o ništetoj ugovornoj odredbi, o čemu se ovdje ne radi. Naime, sama ugovorna odredba o ulaznoj naknadi je dopuštena i sama po sebi ne može uzrokovati znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Time je u cijelosti ostvaren zahtjev transparentnosti. Dakle, u svakom pojedinačnom slučaju je potrebno ispitati eventualnu nepoštenost odredbe ocjenjujući sve okolnosti sklapanja predmetnog ugovora, kako je to navedeno u odluci

Europskog suda C-186/16, a radi pravile primjene odredbi Direktive 93/13. Pri tom se ukazuje i na zauzeto shvaćanju o tumačenju direktive izraženo u odluci Europskog suda u spojenom predmetu C-224/19 i C-259/19. Presudom Europskog suda broj C-565/21 navodi se Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da mu se: ne protivi nacionalna sudska praksa prema kojoj ugovorna odredba koja u skladu s relevantnim nacionalnim propisom predviđa da zajmoprimac plaća naknadu za obradu zahtjeva, čiji je cilj naknada za usluge povezane s ispitivanjem, sastavljanjem i pojedinačnom obradom zahtjeva za zajam ili kredit, može, ovisno o okolnostima slučaja, ne uzrokovati, na štetu potrošača, znatnu neravnotežu u pravima i obvezama stranaka koji proizlaze iz ugovora, pod uvjetom da moguće postojanje takve neravnoteže bude predmet učinkovitog nadzora nadležnog suda, u skladu s kriterijima koji proizlaze iz sudske prakse Suda. Presudom Europskog suda broj C-621/17 od 03. listopada 2019. godine navedeno je da kreditna institucija ne mora klijentu prikazati niti strukturu troškova niti ekonomsku opravdanost prilikom ugovaranja naknade. Tako i u odluci Europskog suda broj C-84/19 se navodi kako pružatelj usluge nije obavezan detaljno navesti prirodu svake usluge koju pruža u obliku protučinidbe za troškove koje na temelju ugovornih odredbi snosi potrošač, kao što su to „provizija” ili „početna naknada”. Međutim, kako bi se ispunila obveza transparentnosti, važno je da se priroda usluga koje su stvarno pružene može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora. Dakle, konkretna ugovorna odredba je u skladu s prisilnom propisom, tada važećim Zakonom o bankama, što je potvrđeno priloženim odlukama Trgovačkog i Županijskog suda. Tako i presuda Županijskog suda u Splitu posl. br. GŽ 230/2023-3 od 09. veljače 2023. godine; Isto tako pravilno je prvostupanjski sud utvrdio da se jednokratni trošak obrade kredita u iznosu od 2.100,00 Eura odnose na troškove koje banka ima, a koji se odnose na troškove u svezi sklapanja ugovora, odnosno troškovi pogona, zaposlenika, a određuju se u rasponu od 2 do 5% a u konkretnom slučaju određeni su u najmanjem iznosu od 2% iznosa kredita, a isto tako pravilan je zaključak kako suprotno odredbama Direktive 93/13 EEZ-a nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima nije isključeno da se na teret potrošača stave troškovi zajmodavca koji su povezani sa zajmodavčevom djelatnošću kao što su troškovi infrastrukture ili osoblja. Stoga tuženik i prema utvrđenju ovog suda nije bio obavezan detaljno navesti prirodu svake usluge koju pruža u obliku protučinidbe za troškove koje snosi potrošač, a važno je da su te odredbe sastavljene kod potrošača na način da ne stvaraju zabunu kada je riječ o njegovim obvezama ili ekonomskim posljedicama slijedom čega su upravo iz navedenih ugovornih odredbi tužitelji mogli bez ikakvih dvojbi i nejasnoća procijeniti ekonomske posljedice takvih odredbi te obveze koje proizlaze na temelju takvih ugovornih odredbi.

8. Tuženik ujedno ističe da naplaćena sporna naknada za obradu kreditnog zahtjeva ne uzrokuje neravnotežu među ugovornim stranama jer je isti neznatan u odnosu na ukupni isplatu koju je primio tužitelj. Stoga se ne može govoriti da bi u konkretnom slučaju na strani tužitelja nastala znatna šteta niti se može govoriti da bi došlo do bilo kakve neravnoteže u pravima ugovornih strana. Tuženik ističe da prigovara da bi tužitelj imao status potrošača, dok to i ne dokaže. Prema Zakonu o zaštiti potrošača koji je bio na snazi, odredba o kojoj se navodno nije pregovaralo mogla bi biti ništetna samo ukoliko je takvo što suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok tu znatnu neravnotežu tužitelj ničim nije dokazao. Posebno se ističe da je u konkretnom slučaju došlo do zatvaranja obveze odnosno ispunjenja ugovora u cijelosti te je u primjeni članak 326. stavak 2. Zakona o obveznim odnosima uslijed čega se ništetnost više ne može isticati Tužitelj je bio upoznat s uvjetima ugovora i posljedicama koje iz tog ugovora proizlaze. Isto tako, tužitelj u tužbi nije naveo konkretne negativne posljedice koje su nastupile, a koje nije mogao previdjeti, odnosno s kojima nije bio upoznat prilikom potpisivanja i sklapanja ugovora o kreditu.

9. Na kraju tuženik predlaže naslovnom sudu da odbije tužbu tužitelja i tužbene zahtjeve tužitelja kao neosnovane te naloži tužitelju da naknadi tuženiku troškove ovoga postupka.

10. Za potrebe ovog postupka sud je izvršio uvid i pročitao Ugovor o kreditu br. 016-750/2005 (list 5-8 spisa), sudsku praksu i sadržaj letaka i drugog materijala tuženika (list 23-104 spisa) te iskaz tužitelja dan na ročištu održanom dana 03. rujna 2026. godine (list 113-114 spisa).

11. Imajući u vidu odredbu čl. 8. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 155/23 i 146/25, u daljnjem tekstu ZPP), a temeljem savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan u dijelu, a kako je to navedeno u izreci ove presude.

12. Sud je izvršio uvid u Ugovor o kreditu br. 016-750/2005, – dalje u tekstu: Ugovor, te je utvrdio da su isti sklopili dana 03.05.2005. godine tužitelj kako korisnik kredita te tuženik kao banka kreditor. Tim ugovornom se obvezala banka staviti tužitelju na raspolaganje iznos od 10.576,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti za potrebe kupnje novog motocikla. Rok otplate je bio 84 mjesečnih rata uz ugovornu kamatu od 5,50 %. Nadalje, člankom 3. Ugovora, određeno je da naknada iznosi 1,50 % od iznosa kredita, jednokratna te se naplaćuje prilikom korištenja kredita.

13. U svom usmenom iskazu danom na ročištu koje je održano dana 03. rujna 2026. godine tužitelj Darko Gešpaher je izjavio da je točno da je on zaključio s tuženikom predmetni ugovor o kreditu, a novac osiguran tim kreditom je iskoristio za kupovinu motocikl marke Kawasaki. Taj motocikl je koristio isključivo za osobne potrebe. U to vrijeme je još radio te misli daje sam plaćao rate kredita administrativnom zabranom na plaći. Nije imao nikakvu firmu niti obrt na sebi, već je radio u policiji. Što se tiče pitanja ulazne naknade mora reći da je on došao u banku i rekao koji mu iznos treba za kupovinu motocikla, a sve ostalo je radila banka. Dakle banka je napisala cijeli ugovor sa svim odredbama te je u razgovoru sa službenikom stekao dojam da nema mogućnosti pregovaranja o pojedinim odredbama već da samo mogu prihvatiti ili odbiti ono što je banka odredila. Njemu nitko od službenika u banci nije govorio ništa o toj naknadi, a posebno ne koja je njena svrha i šta će njome biti podmireno. Koliko se sjeća, njemu je ta naknada odmah naplaćena od strane banke i on tu nisam imao puno izbora. Sam ugovor ja pročitao no kako sam imao ograničenu plaću priznaje da sam bio jako sretan što sam uopće dobio kredit. On je sam otplatio cijeli kredit.

14. Iz svega naprijed navedenog sud je utvrdio da je predmetni kredit tužitelj realizirao kod tuženika s namjerom kupnje motocikla za osobne potrebe, te da stoga isti kredit ima sva obilježja potrošačkog kredita. Iz iskaza tužitelja proizlazi da tuženik nije tužitelja obavijestio o navedenoj naknadi kao niti o svrsi ugovaranja iste i što će tom naknadom biti podmireno. Isto tako je sud utvrdio da je ista naknada bila jednostrano unesena od strane tuženika u Ugovor te da se o njoj nije niti pregovaralo. Ovdje sud posebno naglašava da je teret dokaza o tome da se o navedenoj ugovornoj odredbi vezano uz naknadu pregovarala na strani tuženika sukladno odredbi čl. 96 st. 4 Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, 125/07, 79/09, 89/09, 75//09, 133/09, 78/12, 56/13 i 41/14, dalje ZZP/07) te da tuženik u tom smislu nije ponudio nikakav dokaz.

15. Nadalje, sud je iz iskaza tužitelja utvrdio da je banka tužitelju navedenu naknadu naplatila prilikom isplate kredita.

16. Zatim, a vezano uz prigovor nepostojanja pravnog interesa za ovakav tužbeni zahtjev tužitelja ovaj sud smatra da tužitelj ima pravni interes za podnošenje deklaratorne tužbe sukladno čl. 187 st. 2 ZPP. Naime, tužitelj u tužbi navodi da mu je sporna naknada naplaćena i da mu je tuženik dužan tu naknadu vratiti obzirom da je riječ o nepoštenoj odnosno ništetnoj ugovornoj odredbi. Osim toga, ništetnost nastupa po samom zakonu i nastaje od samog trenutka sklapanja pravnog posla pri čemu ništetan ugovor ne postojе valjan niti kad uzrok sklapanja ništetnosti naknadno nestane sukladno čl. 326 st. 1 ZOO, osim u izuzetnim uvjetima koje propisuje čl. 326 st., 2 ZOO (da je zabrana manjeg značenja i da je ugovor u cijelosti ispunjen), a koji u predmetnom slučaju nisu ispunjeni. Stoga, tužitelj ima pravni interes i može tražiti utvrđenje ništetnosti sporne ugovorne odredbe kakao bi na temelju toga ostvarivao eventualno pravo na restituciju koje smatra da mu pripada na temelju ništetne ugovorne odredbe.

17. Vezano uz pitanje ništetnosti ulazne naknade za obradu kredita iz čl. 3 Ugovora sud ukazuje da je odredbom čl. 3. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 05.04.1993. godine propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora (st.1) i da se uvijek smatra da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ona sastavljena unaprijed pa potrošač nije mogao utjecati na njezin sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranog standardnog ugovora (st. 2). Isti pravni stav zauzeo je i sud EU u presudama donesenih u predmetu C-26/13, a vezano za tumačenje odredbe čl. 4. Direktive 93/13/EEZ te spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 koje se odnose na problematiku naplate naknade za obradu kredita.

18. Slijedom navedenog ovaj sud smatra da su odredbe čl. 3 Ugovora o pravu tuženika na naplatu naknade za obradu kredita također nepoštene odnosno ništetne ugovorne odredbe.

19. Nadalje, ništetnost navedenih ugovornih odredbi proizlazi i iz odredaba čl. 81 i 82 Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/2003) kojima je propisano da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj poglavito ako se radi o odredbi unaprijed standardnog ugovora trgovca. Također i čl. 87. istog Zakona propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništetna.

20. Isto tako sud upozorava da je Odlukom Suda Europske unije, presuda od 3. listopada 2019., Kiss i CIB Bank, C- 620/17, ECLI:EU:C:2019:820, odlučeno:

„1. Čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku - o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti - također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose.

2. Čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku - koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove - načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora.“

21. Nadalje, sud je prilikom odlučivanja imao u vidu i mišljenje koje proizlazi iz odluke VSRH Rev-673/23-2 od 13.02.2024. godine u kojoj je navedeno da sud ocjenu o tome da je odredba potrošačkog ugovora, kojom se ugovara naknada za obradu kredita, uzrokovala suprotno načelu savjesnosti i poštenja znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (test nepoštenosti), u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZPP ne može temeljiti isključivo na tome da se radi o odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i da trgovac (tuženik) nije dokazao stvarne troškove koje je imao prilikom obrade kredita već je sud prilikom provođenja testa nepoštenosti, dužan uzeti u obzir je li odredba jasna i lako razumljiva te lako uočljiva (zahtjev transparentnosti) te druge okolnosti kao što su narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora te ostale ugovorne odredbe, sve u smislu odredbi čl. 81. st. 1. ZPP u svezi odredbi čl. 83. i 85. ZPP.

22. Obzirom da sud smatra da iz provedenih dokaza ne proizlazi da bi stranke pojedinačno pregovarale o odredbi iz čl. 3 predmetnog Ugovora o kreditu te da tuženik tužitelju nije jasno obrazložio svrhu te naknade i koji će troškovi biti njome podmireni, a niti su ti troškovi ikome dokazani, to ovaj sud smatra da je ista nepoštena te da stoga tužitelj ima pravo na isplatu iznosa u visini naplaćene naknade uvećane za kamatu od dana kada je ista naplaćena temeljem odredbi čl. 1111 i 1115 ZOO-a. Stoga je sud usvojio taj dio tužbenog zahtjeva tužitelja.

23. Vezano uz odlučivanje o prigovoru zastare, sud je imao u vidu i pravni stav Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske sa sjednice Odjela od 30. siječnja 2020. godine koji glasi: "Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora."

24. Obzirom da se o ovom pitanju ništetnosti koji se odnosi na ulaznu naknadu (naknadu za obradu kredita) nije odlučivalo u kolektivnom postupku, to se presude iz tih postupaka ne odnose na ovo pravno i činjenično pitanje što znači da se početak zastare treba cijeliti sukladno citiranoj zakonskoj odredbi te sukladno naprijed iznesenom pravnom stavu VSRH.

25. Nadalje, obzirom da se u ovoj pravnoj stvari tužbenim zahtjevom ne traži isplata već samo utvrđenje da je određena ugovorna odredba ništetna, valja primijeniti i odredbu čl. 328 ZOO-a koja određuje da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi. Dakle, u ovom slučaju tužbeni zahtjev tužitelja nije u zastari.

26. Odluka o parničnom trošku stranaka u postupku temelji se na odredbi čl. 154 i 155 ZPP-a, te se trošak sastoji od troška zastupanja stranaka putem odvjetnika uzimajući u obzir vrijednost predmeta spora u vrijeme poduzimanja pojedinih parničnih radnji te uspjeh u sporu u vrijeme zaključenja glavne rasprave te imajući pri tom u vidu odredbe Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 138/23 i dr.). Sud nije prihvatio prigovor tuženika vezano uz istaknutu vrijednost predmeta spora te smatra da je ista valjano određena.

27. Naime, tužitelj je zatražio utvrđenje ništetnim odredbe ugovora o kreditu o naplati naknade za obradu potrošačkog kredita, a vps je naznačio sukladno Tbr. 45. OT kojim je određeno: U neprocjenjivim predmetima koji nisu predviđeni tarifnim odredbama Tarife (npr. tužbe na utvrđenje), a niti se vrijednost predmeta spora može na drugi način utvrditi, odvjetnik ima pravo za svaku poduzetu radnju na nagradu u postupku pred općinskim sudom i tijelima iste razine u visini 100 bodova.

28. Dakle, Tarifa je u konkretnom slučaju jasna i tužitelj je vps naznačio u iznosu od 1.327,23 EUR da isti bude u skladu sa pravilom o 100 bodova za svaku poduzetu radnju pred općinskim sudom (tj. da uđe u razred od 1.327,01 do 13.272,00 eur). Za istaknuti je kako je Zakon o sudskim pristojbama (NN 118/2018, 51/2023) lex specialis u odnosu na Zakon o parničnom postupku, a članak 19. tog zakona određuje kako u parnicama u kojima je predmet spora izvršenje kakve radnje, trpljenje, nečinjenje, izjava volje, utvrđivanje postojanja ili nepostojanja određenog prava ili pravnog odnosa ili utvrđivanje istinitosti ili neistinitosti neke isprave, kao vrijednost predmeta spora uzima se iznos koji je tužitelj naznačio u tužbi, ali ne manji od 1.327,22 eura.

29. Stoga je stav ovog suda da je tužitelj ispravno naznačio vrijednost predmeta spora te sud nije prihvatio protivan prigovor tuženika. Za istaknuti je da tuženik u svom prigovoru govorio o zahtjevu za isplatom određenog iznosa iako takav zahtjev ne postoji u tužbenom zahtjevu.

30. Sud je tužitelju priznao trošak sastava tužbe od 24.03.2026. godine sa 200,00 EUR (tbr. 7/1), trošak sastava podnesaka od 18.05.2026. godine sa 200,00 EUR (tbr. 8/1), trošak pristupa na ročišta 01.07.2026. i 03.09.2026. godine sa 200,00 EUR za svako ročište (tbr. 9/1) te trošak za pristup na ročište za objavu sa 100,00 EUR (tbr 9/3) ili ukupno 900,00 EUR. Tom iznosu valja dodati pripadajući PDV u iznosu od 225,00 EUR, trošak sudske pristojbe na tužbu od 26,55 EUR te na presudu od 110,00 EUR pa sveukupni trošak tužitelja iznosi 1.288,09 EUR. Taj iznos je sud dosudio tužitelju na teret tuženika sukladno uspjehu u sporu.

31. Tužitelju je na njegov zahtjev dosuđena i kamata na trošak parničnog postupka te je o njenom tijeku i visini odlučeno primjenom odredbe čl. 30 stav 2 Ovršnog zakona i čl. 29 stav 2 ZOO-a 35/05, te su iste dosuđene tužitelju od 29. rujna 2026. godine pa do isplate.

32. Slijedom svega naprijed navedenog, odlučeno je kao u izreci ove presude.

U Zagrebu, dana 29. rujna 2026. godine.

Sudac:
Hrvoje Vučić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana primitka ovjerenog prijepisa. Žalba se predaje ovom sudu pismeno u tri istovjetna primjerka, a o njoj odlučuje Županijski sud.

DNA:

1. Tužitelju po pun.
2. Tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-3088d-d97a6**

Kontrolni broj: **00eeee-37486-0e2bd**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.